BUGADA AL POU. Octubre 2021

Dubte raonable

La fotografia de la pintada al passatge que hi ha entre el carrer del Pedregar i el de Sant Miquel, passada l'entrada del darrere de la Sala Els Carlins, no pot ser més explícita. Sota de la placa del carrer que n'indica el nom, de les Beates, en veure l'arrebossat tan tendre i net de la paret, algú hi ha pintat una rectificació ofensiva, però, en part, certa. I és que en aquell vial estret amb un nom tan relacionat amb la fe i la castedat, hi havia hagut una casa de barrets. Per tant, caldria determinar per conservar el nom que fa la cosa si, en les últimes dècades, hi han passat més religioses que prostitutes, sense que l'ofici de les segones, per descomptat, les exclogui de ser o no practicants.

Més tradició

De la mateixa manera que el carrer de les Beates té un revers pecaminós o el vial anomenat Sant Joan Baptista de la Salle, per a molts manresans, és el carrer dels Esquilets, podríem dir que, al capdamunt de la Baixada dels Drets, tot i haver-ne tapiat els accessos, molts encara veuen, en una tradició més recent i pandèmica, als baixos de l'edifici cantoner que acollia l'antic bar Río, l'anar i venir dels ferrovellers o *xaterrerus*. I no només això, sinó que en reivindiquen la memòria col·lectiva en una pintada. Els d'una altra generació podrien haver-hi pintat «el setè art serà sempre nostre», al·ludint a l'entrada, ara recreada en un mural del cinema Muralla, o «les nits del Río seran sempre nostres», en referència als saraus multitudinaris de principis dels noranta. En la

darrera etapa, la cosa va ser més sòrdida: entre ferregot i ferregot, les transaccions materials, humanes i d'estupefaents van acabar com el rosari de l'aurora.

Dialectologia

Vagarejar pel centre històric darrerament pot arribar a ser inquietant i atresora, al marge de vestigis del passat, realitats ben sorprenents, com la *misteriosa* pintada que ha retratat una lectora a la façana -com a les Beates massa pulcra- del costat de la porta del bar Perdiu, de la plaça de Gispert. Per a aquells qui, científicament, defensem la unitat lingüística del català, la realitat que s'hi expressa és catedralícia: «el valencià és un dialecte». Ens caldria, però, un grafòleg per determinar si la cal·ligrafia de la primera part de la pintada, feta amb esprai negre, és la mateixa que la de l'última paraula, en vermell. Podria semblar que sí, però no cal ser Sherlock Holmes per

adonar-se que qui va escriure la primera part, o era *blavero* o anava just d'instrucció en accentuació en la nostra llengua. L'accent de *valencià* és obert i l'*és* -del verb ser- encara s'accentua tot i la reducció de diacrítics de la nova gramàtica normativa. Posats a acabar bé l'afirmació, i aprofitant el vermell que connota rectificació, ja es podrien haver esmenat les faltes d'ortografia. Un misteri.

Despenjar o desplegar?

La gràcia de fer pintades reivindicades és l'excitació de fer-ho generalment de nit, amb celeritat i amb l'adrenalina al capdamunt, causada per la por de ser enxampat. Igual que l'acció que, coincidint amb el dia internacional per l'accés legal i despenalització de l'avortament i amb el lema *A Manresa no ens deixen avortar*, va portar a terme el col·lectiu feminista **Acció Lila** desplegant una pancarta, la matinada del 28 de setembre, al balcó de l'Ajuntament de Manresa. Com veiem en la imatge, s'assenyala el **Patronat d'Althaia** com a responsable del que consideren una "vulneració del dret a l'avortament", i qualifiquen l'alcalde **Marc Aloy** com un «titella». L'anècdota, però, la trobem en la nota de premsa que va enviar el col·lectiu. El titular deia: «Acció Lila *despenja* una pancarta a la façana de l'Ajuntament», quan en realitat el que volien dir era que la *desplegaven*. Despenjar-la, com era d'esperar, ho va fer ben aviat el mateix consistori!

Carta de colors?

Encara que hi hagi habitatges degradats, bruits, mig ensorrats o fora de tot plantejament urbanístic, em consta que la ciutat, especialment pel que fa al centre històric, disposa d'una carta de colors per a les façanes, amb l'objectiu d'harmonitzar el paisatges de carrers i places. Ara bé, si ho hem de jutjar per la imatge d'un edifici repintat al carrer Barcelona, que em fa arribar una veïna en una foto des del passatge de Sansa, ja em queda clar que, en aquell punt, la normativa no se segueix -encara que sigui una zona en què no s'hagi de ser tan escrupolós, val a dir-ho. La part positiva és que la finca ha estat reformada després que estigués ocupada abans de la pandèmia. Amb tot, la tria del color per a la façana és, si més no, qüestionable. Un verd impactant, semblant al dels antics *cromes* de televisió. És estrident... per no dir irritant o lletjot, ras i curt. Ara, sobre gustos...

Autor misteriós

Un altre misteri, com tants altres en aquest mes, va quedar imprès en l'edició del diari *Regió7*, que va publicar un article, amb prou celeritat, l'endemà de la detenció de Carles Puigdemont, que es va saber el dijous, 23 de setembre, a quarts d'onze de la nit. Ja m'imagino que, amb l'espasa del Dàmocles sobre del cap, el redactor-a *NOMBRE APELLIDO,* va recollir, a tota pastilla els fets que van passar a *LUGAR.* La constatació que les plantilles de les maquetes de les peces dels rotatius les carrega el dimoni -com els rètols de la televisió, on sovint apareix un protagonista anomenat NOM / CÀRREC- i, en segon terme, en una realitat empresarial i lingüística més dolorosa, queda al descobert que l'esquelet intern de la capçalera propietat de Premsa Ibérica està pensat en castellà.

Regió7

R7 ARREU/CATALUNYA

La policia italiana deté
baixar de l'avió a l'aero

▶ Dos agents de paisà van abordar l'expresident i el van retenir a les de
de recerca i captura del Tribunal Suprem, que ahir hi havia dubtes de s

NOMBRE APELLIDO. LUGAR

■ L'expresident de Generalitat Carles Puigdemont va ser detingut ahir a l'illa italiana de Sardenya per policies de paisà al mateix aeroport de l'Alguer on acabava de baixar de l'avió. La detenció estaria motivada per l'ordre de cerca i captura dictada en el seu mo-